

[Einer-Jensen.]

vil undlade at stemme, og at det saaledes bliver muligt at gennemføre Lovene. Kasserne og deres Medlemmer har gennem hele det sidste Aar vist, at de er parate til at hjælpe over for Krisen. De har ydet Ofre med Hensyn til 10 Maaneders-Bestemmelsen, og de er villige til at bære deres Del af den Udgift, som denne Lov paaregnes at medføre. En Fjerdedel paatager man sig at betale, Samfundet maa saa bære Resten — det er ikke mere end en rimelig Haandsrækning til Arbejdsløshedskasserne og deres Medlemmer; det er et Retfærdighedskrav, at Staten hjælper i denne Krise. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes at opnaa Enighed, men jeg haaber, at de Konservative paa samme Maade som ved den Lov, vi nys har oversendt til Landstinget, vil undlade at stemme, saa at det trods alt kan lykkes os at faa disse Love snarest gennemført i Rigsdagen.

Søren P. Larsen: Venstres Medlemmer har i Betænkningen henvist til den fyldige Betænkning, der blev afgivet over et lignende Lovforslag fra Regeringen den 30. November 1934, og jeg kan da ogsaa fatte mig ganske kort, idet jeg kan henvise til de Udtalelser, vi dør fremsatte. Vi har faaet visse Oplysninger vedrørende Spørgsmaal, som Lovforslaget omhandler, og vi beklager, at det ikke har været muligt — men det er ikke noget, vi vil bebrejde Ministeriet — at udføre det tekniske Forarbejde, som blev paalagt for et Aar eller halvandet Aar siden, hvor Arbejdsløshedsraadet, saa vidt jeg husker, paatog sig en meget nøje Undersøgelse vedrørende samtlige ledige Kassemedlemmer inden for en Periode af 2 Aar. Man formener, at en saadan Undersøgelse vil tage en ikke ringe Tid, og det er jeg godt klar over, men samtidig gør jeg opmærksom paa, at i Tiden fra 1. Juli 1934 til 30. November 1935 i Forhold til Tiden fra 1. Juli 1932 til 30. November 1933 har en Bedring fundet Sted i Beskæftigelsesforholdene. Og Ministeriet slutter med at fremhæve, at det kan oplyses, at Antallet af Medlemmer, der den 30. Juni 1934 ikke havde haft 10 Maaneders Arbejde inden for de sidste 2 Aar, udgjorde 19 695, medens det tilsvarende Antal pr. ultimo November 1935 andrager ca. 12 000. Der er altsaa i Virkeligheden en Bedring, i alt Fald i dette Forhold. Men ser man videre i Betænkningen de Oplysninger, der dør findes om Antallet af tabte Arbejdsdage, vil jeg over for den nuværende højtærede Socialminister, som

jeg gjorde i Fjor over for den daværende, gøre opmærksom paa, at naar man naar op til, at et Antal Kassemedlemmer af 18 000—19 000 har haft 451 tabte Arbejdsdage inden for en Periode af to Kalenderaar, er det jo et stort Spørgsmaal, om man vedblivende kan holde disse Mennesker inden for en forsikringsmæssig Ordning, som Arbejdsløshedslovgivningen jo er.

Vender vi os dernæst til de Oplysninger, der findes i Betænkningen vedrørende Kasserens økonomiske Stilling, er det jo rigtigt nok, som det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen gør opmærksom paa, at Kontingenterne det sidste Aar har andraget 36 Mill. Kr., og jeg forstaar jo godt, at det ærede Medlem slaar stærkt paa denne Kontingentbetaling. Jeg indrømmer ogsaa, at det er en betydelig Kontingentbetaling, der her finder Sted, men det er ogsaa et betydeligt offentligt Tilskud, der gives efter de Regler, der blev sat ind i Loven af 1932 og fastholdt i 1933. Men paa Trods af de store Udbetalinger, der har fundet Sted, er det faktiske Forhold dog dette, at medens samtlige Arbejdsløshedskassers Formue den 31. Marts 1934 udgjorde 38,9 Mill. Kr., er den pr. 31. Marts 1935 opgjort til 63,6 Mill. Kr., det vil sige, at der har været en Stigning paa ikke mindre end ca. 25 Mill. Kr. i det Aar, der er gaaet. Man kan derfor ikke paastaa, at der foreligger noget absolut Tvangsforhold for Kasserne vedrørende deres Økonomi. Jeg ved meget vel, at naar man skal arbejde med en Lovgivning, der hviler paa et forsikringsmæssigt Grundlag, var det ønskeligt, om man kunde opspare endnu større Reserver, men jeg tror dog, man kan sige over for det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, der brugte Udtrykket en alvorlig Krisetid om den Tid, vi er inde i, at hvis Arbejdsløshedskassernes økonomiske Politik i en Kriseperiode kan opvise en Formuefremgang paa 25 Mill. Kr. paa et Aar, kan man ikke gøre gældende, at det er absolut nødvendigt, at der gennemføres en ekstraordinær Lovgivning paa dette Omraade, idet det fra ledende Side blev udtalt, da denne Lovgivning blev gennemført: Nu har vi skabt et Grundlag, der vil kunne holde, selv om noget ekstraordinære Forhold skulde indtræffe.

Jeg vil derfor mene, at der ikke er en stærk saglig Begrundelse hverken i det stærkt stigende Antal ledige, ej heller i Kasserens Økonomi, hvorfor jeg vil tilraade, at man stemmer imod de Ændringsforslag, der er stillet af et Mindretal uden for Betænkningen, ligesom vi heller ikke kan medvirke til Lovforslagets Vedtagelse her i Tinget.